

[Bolligministeren]

Jeg vil med disse få bemærkninger sige, at vi naturligvis gerne ser yderligere gode ideer til, hvordan man kan komme igennem med en virkelig hjælp til dem, der uforstyldt er i nød på dette område.

Vi nærmer os julen, og derfor vil jeg gerne sige, at dette forslag ikke skal opfattes som julemandens gavebod, et tag-selv-bord. Det skal være et forslag, hvor vi virkelig har en mulighed for at afgrænse nogle mennesker, som trænger til hjælpen, men afgrænset på en sådan måde, at vi ved, at det ikke kan virke forbrugsudvidende.

Hjælper man i udvalget med at løse cirkulens kvadratur, ser jeg det naturligvis gerne, men om ikke andet, er her et udspil, hvormed jeg mener, at vi i samarbejde med realkrediten virkelig kan gøre noget for at hjælpe de mennesker, som vi gerne vil hjælpe.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg er nødt til at spørge boligministeren: Hvor i alverdens riger og lande skal den forbrugsudvidelse komme fra? Det handler om, at man erstatter nogle højforrentede lån med nogle lavere forrentede lån med længere løbetid. Altså, de pågældende får ikke engang råd til et frimærke. Der kommer ikke én krone ned i lommen på dem. Jeg ved ikke, hvor ministeren har fået den oplysning fra. Hvis det er i ministeriet, må de vejledes derovre. Der er ingen forbrugsudvidelse heri. Det handler om, at man fjerner et overforbrug, de pågældende har, og som de ikke kan betale på grund af diverse regeringsindgreb.

Så vil jeg godt sige til boligministeren, at hvis man synes, det virkede så hårdt, at man fjernede fradragsretten for betalte ejendomsskatter, kan regeringen jo fremsætte et forslag om at genindføre den. Så vidt jeg kan se, skulle der være et flertal for det i Folketinget.

Det er ikke sådan, at hvis man skylder 6 måneder i restance, er det et entydigt begreb. Hvis man nu har lånt dem af naboen eller man har overtrukket sin lønkonto, skylder man dem også, men man skylder dem ikke på de realkreditlån eller realkreditlignende lån, der er omtalt i forslaget, og den ambulancetjeneste, som er etableret, kan jo ikke overtræde de regler eller udvide de grænser, som kommer til at stå i dette lovforslag. Derfor er det lovforslaget, som skal laves om, og man kan bare nøjes med at lave

det om, så folk, som efter en nøje, individuel vurdering af kreditforeningen gennem en omprioritering kan blive boende uden tvangsauktion, skal kunne hjælpes, uanset om de skylder pengene den 8., 9. eller 10. november.

Jeg kan love boligministeren, at der ikke kommer en krone i ekstra forbrugsmulighed på den måde. For hvem er det, der tjener på tvangsauktioner? Det er advokater, ejendoms-mæglere osv. Taberne med alle de menneskelige tragedier i det spil er dem, der bor i ejendommen. Ja, så er det også kreditforeningerne, men dem har jeg ikke så ondt af. De har i masser af tilfælde lånt for mange penge ud, så det må de nok kunne komme over. Men jeg vil gerne slå en pæl igennem, at der sker nogen forbrugsudvidelse ved at udvide kredsen af dem, der kan hjælpes, og hvis ministeren er uenig med mig, vil jeg gerne have bare et eneste eksempel præsenteret fra denne talerstol.

Pia Gjellerup (S):

I anden omgang skal det blive nogle kortere spørgsmål til boligministeren.

Det første bliver en konstatering. Jeg synes, det er ganske bemærkelsesværdigt, at boligministeren kan finde frem til et punkt, hvor det ikke er regeringspartierne, der har gjort det vanskeligt for boligjerne. Nedtrapningen og afskaffelsen af retten til at fradrage ejendomsskatten skulle være det – og det skete i begyndelsen af 1980'erne og op til midten af 1980'erne – der bl.a. var grunden til, kunne jeg forstå, at man i dag har tvangsauktioner over huse, der er handlet i 1986, 1987 og 1988. Det er en argumentation, der går over min forstand. Det er muligvis dér, der er nogle ganske alvorlige problemer, men det har jeg i øvrigt ikke hidtil haft et så voldsomt problem med.

Hvor mange ejendomme – det er så et spørgsmål til boligministeren – forventer boligministeren overhovedet der ville kunne skabes ordninger for efter dette lovforslag? Det er nemlig umiddelbart Socialdemokratiets største anke, at det er så snævert, at det næsten er formålsløst at gennemføre, fordi der vil være en så ringe interesse fra realkreditinstitutterne i at gå ind og i virkeligheden bidrage selv og samtidig gøre det betydelig nemmere for de pengeinstitutter, der kommer til at ligge foran eller rettere sagt midt imellem realkreditinstitutternes lån.